

Зміст

Родина Симиренків	8
Родина Терещенків	11
Федір Піроцький	16
Іван Пулуй	20
Ілля Мечников	24
Ілля Рєпін	28
Володимир Хавкін	32
Афанасій Середин-Сабатін	36
Соломія Крушельницька	40
Іван Піддубний	44
Катерина Десницька	48
Вільям Сідіс	52
Антон Омельченко	56

[<>> Купити книгу на сайті kniga.biz.ua <>>](http://kniga.biz.ua)

Казимир Малевич	60
Микола Леонтович	65
Пилип Коновал	68
Сідней Рейлі.	72
Зіно Давідофф	75
Софія Яблонська	79
Георгій Гамов	83
Юрій Кондратюк	87
Никифор	91
Олександр Архипенко	97
Саймон Кузнець	100
Гаррі Вінстон	103
Серж Лифар	106
Володимир Титла	110
Теодозій Добжанський	114
Михайло Кравчук	117
Марія Примаченко	121
Джо Шустер	125
Ігор Сікорський	129
Архип Люлька	134
Геді Ламар	138
Зельман Ваксман	142
Абрагам Маслоу	146
Кузьма Дерев'янко	149
Георгій Кістяківський	153

Моріс Подолоф	157
Лі Страсберг	160
Роберт Максвелл	163
Террі Савчук	166
Віктор Чукарін	169
Станіслав Улям	172
Дмитро Тьомкін	176
Борис Лисаневич	180
Юрій Кнорозов	183
Катерина Ющенко	187
Родина Прітцкерів	190
Юлія Муллок	193
Білл Еванс	196
Стівен Спілберг	200
Альберт Бандура	204
Кокі Ная	207
Сергій Корольов	210
Костянтин Франк	214
Нік Голоняк	217
Любомир Романків	220
Павло Попович	223
Енді Воргол	226
Володимир Горовиць	230
Родина Гренюків	234
Михайло Янгель	238

Богдан Гаврилишин	241
Борис Мозолевський	245
Василь Ремесло	249
Іван Марчук	253
Мартін Купер	256
Ед Коч	259
Вейн Грецкі	263
Роберто Козак	267
Роалд Гоффман	271
Джеймс Юрченко	274
Стефан Терлецькі	278
Гелен Петраускас	282
Петро Балабуєв	285
Рей Гнатишин	289
П'єр Береговуа	292
Владислав Терзиул	295
Павло Резвой	299
<i>Фотографії надано</i>	304

ЄТЬСЯ
М ТА ЖУРНАЛІСТАМ,
ПРИВАЮТЬ ЗАБУТИ
МИНУЛОГО

ПЕРЕДМОВА

«Це коротенький проект місяців на два, тож підготуй тридцять тем» — із цих слів шеф-редакторки «24 каналу» розпочалася телевізійна програма «Наші». Насправді ж вона була в ефірі більше 4 років, за які ми підготували понад 500 історій — про людей, винаходи та місця, якими варто пишатись українцям. Між собою ми так і називали їх: «пишалки». У мене було одне правило відбору — ця тема чи герой повинні здивувати, тому цього разу — без Шевченка, Лесі Українки та Грушевського. Вони неймовірні, але уваги їм точно не бракує. Хай це буде хтось менш відомий, але з не менш феномenalними досягненнями. До прикладу, Володимир Хавкін з Бердянська, який своїми вакцинами врятував життя мільйонам індусів, львів'янин Станіслав Улям, що розробляв термоядерну бомбу, киянин Володимир Горовиць, який здобув 25 «Греммі». Ну гаразд, Горовиць фігура знана, але про 25 топ-нагород я і не здогадувалась! У голові постійно крутилася думка: «А чому я не знала цих фактів раніше?»

Це ж крута інформація, якою українці мали б вправно оперувати. Більше того, інтуїція підказувала, що таких геройв, мабуть, є багато.

Два місяці давно минули, проект продовжили ще на рік, і я тішилась, що пошуки цікавих геройв триватимуть. Виявляється, Зіно Давідофф народився на території України, харків'янин Юрій Кнорозов розшифрував мову майя, донька львівського банкіра Геді Ламар винайшла принцип роботи Wi-Fi, а син бердичівського психіатра Вільям Сідіс вступив до Гарварду в 11 років... Стоп-стоп! Я згадувала свої розмови з іноземцями і мое ніяківіння, коли просили розповісти про відомих українців. Тоді в голові, як мантра, крутилось: «Ну, знаєте, у нас є два Шевченка і Кличко». Ох, скільки тепер їм можна було б розповісти.

Коли проекту виповнилося два роки (а на цей час вдалося зібрати приблизно 250 історій), я почала м'яко натякати редакторці, що тем більше немає. Мовляв, я все перешукала і все найцікавіше вже знайшла. Мене ж попросили продовжувати. «От побачите, цікавих геройв більше немає», — думала я, а потім натрапляла на інформацію, що виходець із сучасного Кропивницького заснував NBA, що син українських емігрантів 39 років залишався найкращим хокейним воротарем світу, інший — винайшов LED-лампочку, а українкою була не лише принцеса Сіаму, а й Кореї. Це піднесення швидко зникало, коли теми вичерпувалися. Тоді я знову стверджувала, що тепер остаточно все віднайдено. Але, знаєте, мені вже більше ніхто не вірив. А зараз я й сама можу сказати: цих імен назирається ще й на наступну сотню програм.

Історії «наших» захоплювали поєднанням працелюбності геройв, збігу обставин та звичайного везіння. Хотілося, аби українці їх знали. Так виникла ідея об'єднати цих геройв у одній книжці, адже якщо глядач пропустив ефір програми, то вони й далі в забутті. Відповідно, і їхні досягнення, і зв'язок з Україною. Так почався новий етап, коли серед сотень геройв потрібно було обрати «найулюбленіших». Критерії відбору абсолютно суб'єктивні:

- у кожного із цих геройв є українське коріння. Або вони самі, або їхні батьки чи дідусі-бабусі точно народилися на території України чи етнічних територіях, наприклад Лемківщині;
- вони не надто відомі в Україні, але про їхні досягнення знає світ;
- українці часто не здогадуються про їхнє українське коріння, називаючи їх американцями, швейцарцями чи аргентинцями. Натомість частину з них світ звик називати росіянами. Це, головним чином, стосується

тих, хто народився до 1917 року, тобто в Російській імперії, а отже, їм автоматично приписали російське походження. Ці імена надто цінні, аби комусь «віддавати», тож мені хотілося заявити на них наше право. Право називати їх «нашими»;

— про них мені найбільше хотілося переповідати друзям, і зазвичай ці розповіді починалися зі слів «Уявляєш / Ух, на таку історію натрапила / Не повіриш, але!..»;

— їхні біографії нагадують сценарії пригодницьких чи мотиваційних фільмів.

Не надто науковий підхід, але мені його й не хотілось. Навіть в оповіді. Складно вмістити вичерпну розповідь про видатну людину лише в 4 сторінки, тож обирала найяскравіші та найемоційніші факти. Я не історик, просто хотілося поділитись історіями, які найбільше зачепили та здивували. Відповідно, ця книжка не підручник — а калейдоскоп випробувань та досягнень, розчарувань та здійснених мрій. Не хотілось зберігати і традиційну хронологію за роком народження, натомість шукала в кожній історії ключовий рік, аби відстежити ланцюжок «наших» досягнень на карті світу. Наприклад, 1962 року одесит виростив врожай винограду в холодному штаті Нью-Йорк, син закарпатського емігранта винайшов LED-лампу, виходець із Жовкви створив революцію у накопичувачах даних, інший українець співав пісень на орбіті, а картина з банками супу перетворила лемка на короля поп-арту.

Після того, як я склада всі тексти, почався непростий етап пошуку фотографій. Третина геройв жила і творила на початку ХХ століття, тож їхні світлини — у суспільному надбанні. А що робити з героями, які не мають «вільних» фото? Шукати тих, хто зможе ці фото надати! І тут почався справжній детектив. Для початку я вивчала родовід своїх геройв: шукала їхніх дітей, внуків, а потім ці імена вишукувала у Facebook, Google, досліджувала, де вони працюють. Ну, от як знайти сина діснейського аніматора Володимира Титли, доньку сумоїста Тайхо Кокі, племінника Білла Еванса, сина чилійського дипломата, зятя французького прем'єр-міністра чи внучку принцеси Сіаму. Виявляється, не так і складно. Надсилаючи їм повідомлення, я завжди трохи переживала, що побачу відповідь на кшталт «Мій батько/дідусь справді народились на території України, але не варто зараховувати його до “ваших”». Я цього не побачила жодного разу. Навпаки, з тону і настрою цих листів відчувалось, що такі запити з України були для них очікувані та дуже приємні. Коли родичів знайти

не вдавалось, я зверталась у компанію чи заклад, де працювали мої герої,— так полетіли запити до Disney, Ford, Davidoff, IDEO, Гарвардського та Рокфеллерського університетів та комісіонеру NBA.

Цей проект був би неможливий без журналістів та науковців, які віднаходять для всіх нас безцінні факти. Скажімо, якби не Евен Макаскіл та Джонатан Франклін, журналісти із «The Guardian»,— світ не дізнався би про подвиг Роберто Козака. Якби не політолог Іван Качановський— ми б не довідалися про внесок Михайла Кравчука у створення першого у світі комп’ютера. Це приклади, які вразили найбільше, але їх сотні. Така собі інформаційна археологія. Mrію про часи, коли науковці та журналісти об’єднаються — скільки неймовірних історій ми зможемо розповісти!

Історії «наших» надихають. Хочеться, аби їх переповідали одне одному в кав’ярнях і пабах, згадували у шкільних класах і наступного разу, розповідаючи про експедицію Роберта Скотта, показали дітям відео, де Антон Омельченко танцює голак на борту «Terra Nova», а вивчаючи піраміду Маслоу, бодай одним реченням згадали, що його батьки з Києва. Нехай історія «батька» ВВП Саймона Кузнеця, який у дитинстві мав погані оцінки з арифметики, буде підтримкою для дітей, котрим вона теж важко дастися. А творчі люди пам’ятають, що сумніви притаманні всім. Геніальний «Щедрик» — четверта версія твору, але Леонтович і далі був незадоволений і зробив ще й п’яте аранжування. Таких прикладів у книжці — безліч.

Дякую науковцям та родичам героїв, які редактували тексти та додавали нові факти.

Особлива подяка моєму чоловікові Тарасові та подрузі Христині — без вас я б точно не наважилася.

Уляна Скицька

СОДИНА ІММІРЕН- КІВ

«ЦУКРОВІ
КОРОЛІ»

ЗАСНОВНИКИ ЦУКРОВОЇ
ІМПЕРІЇ ТА НАУКОВОГО
САДІВНИЦТВА
В УКРАЇНІ

В українській історії назирається немало прикладів успіху, коли працьовитість приносила шалене багатство, але цей випадок унікальний. Дід Федора Симиренка був козаком. Після відмови присягнути на вірність російській імператриці Катерині II його земля перейшла у володіння графа Воронцова, і волелюбний чоловік за мить став кріпаком, а відповідно, і його сини, і внуки. От тільки Федір миритися з цим не хотів. Він вмовив свого поміщика здати йому в оренду млинини. Справи пішли так

[Купить книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

добре, що за кілька років він ці млини викупив, згодом зароблених грошей вистачило на мрію життя — звільнити себе і своїх синів із кріпацтва.

Підприємлива родина починає торгувати борошном, м'ясом та шкірою, а назбиравши достатньо грошей, 1843 року наважується взятися за нову в ті часи галузь і відкрити цукровий завод. Поки на інших подібних виробництвах працівники випарювали цукор з бурякового соку на сковорідках, завод Симиренків вражав технічними новаціями. Річ у тому, що син Федора Платон, який вивчав інженерію у Парижі, привіз на батьківщину креслення парового двигуна, що втричі збільшив потужності виробництва. Крім того, Платон запросив 30 французьких інженерів і відкрив машинобудівний завод, де виготовляли парові двигуни для цукроваріння. Конкуренти тим часом й далі їздили за обладнанням до Європи. Okрім цукру, хороші прибутки надходили і від продажу зерна. Аби швидше його доставляти в одеські порти, 1853 року брати спустили на води Дніпра перший металевий пароплав «Українець» потужністю 50 кінських сил, а незабаром і «Святослав» — 100 к. с.

Пам'ятаючи недавню скрутку, новоспечені «цукрові королі» будують для своїх працівників поряд із заводом ціле містечко з лікарнею, школами і навіть театром. Кожну сім'ю забезпечують окремим будинком з городом, хто ж приїжджає один — мешкав у гуртожитку. Ввечері вулиці освітлювались гасовими ліхтарями, на той час таку розкіш могли собі дозволити лише найбільші міста імперії. Свідком усіх цих новацій став і Тарас Шевченко, коли 1859 року відвідав завод у Млієві. Поет зізнався, що його вірші більше не наважується друкувати жодне видавництво, а Платон за мить вирішив це питання — виділив 1100 рублів, і вже за рік у світ вийшло третє видання «Кобзаря», що вмістило сімнадцять творів.

Пишався батько й молодшим сином. Василеві вдалося модернізувати свої цукровні й налагодити виробництво пастили та первого українського мармеладу, який успішно експортували за

ЛЕВКО СИМИРЕНКО